

Projekt

z dnia 12.01.2022 r

Sporządziła: Justyna Pieprzyk - Zgid

Zatwierdzony przez Anna Owczarek

Skonsultowano z Kancelarią Prawną

**UCHWAŁA NR XLV/.../2022
RADY MIEJSKIEJ W WIERUSZOWIE**

z dnia 20 stycznia 2022 r.

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi skargi Prokuratora Rejonowego w Wieluniu na uchwałę NR XX/154/2020 Rady Miejskiej w Wieruszowie z dnia 26 lutego 2020 r. w sprawie ustalenia ryczałtowej stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe wraz z odpowiedzią na skargę.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 1372 z późn. zm.) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm.) uchwała się, co następuje:

§ 1. Postanawia się przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi skargę Prokuratora Rejonowego w Wieluniu z dnia 29 grudnia 2021 r. na uchwałę NR XX/154/2020 Rady Miejskiej w Wieruszowie z dnia 26 lutego 2020 r. w sprawie ustalenia ryczałtowej stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe wraz z odpowiedzią na skargę.

§ 2. Treść odpowiedzi na skargę, o której mowa w § 1, zawiera załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Wieruszowa, któremu udziela się pełnomocnictwa do reprezentowania Rady Miejskiej w Wieruszowie przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Łodzi z prawem do udzielenia dalszego pełnomocnictwa do reprezentowania Rady Miejskiej w Wieruszowie.

§ 4. Uchwała podlega podaniu do publicznej wiadomości w Biuletynie Informacji Publicznej.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Załącznik Nr 1 do uchwały Nr XLV/.../2022
Rady Miejskiej w Wieruszowie
z dnia 20 stycznia 2022 r.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Łodzi**

ul. Piotrkowska 135
90-434 Łódź

Skarżący:

Prokurator Rejonowy w Wieluniu
ul. Kilińskiego 12
98-300 Wieluń

Organ:

Rada Miejska w Wieruszowie,
ul. Rynek 1-7
98-400 Wieruszów

sygn. 4226-0 Pa 31.2021

ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ

W odpowiedzi na skargę Prokuratora Rejonowego w Wieluniu z dnia 29 grudnia 2021 r. sygn. 4226-0 Pa 31.2021, doręczoną w dniu 3 stycznia 2022 r. dotyczącą uchwały NR XX/154/2020 Rady Miejskiej w Wieruszowie z dnia 26 lutego 2020 r. w sprawie ustalenia ryczałtowej stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 2325 z późn.zm.), Rada Miejska w Wieruszowie przekazuje przedmiotową skargę wraz z aktami sprawy oraz wnosi o:

1. Oddalenie skargi Prokuratora Rejonowego w Wieluniu z dnia 29 grudnia 2021 r. w przedmiocie zaskarżenia uchwały Rady Miejskiej w Wieruszowie nr XX/154/2020 w całości;
2. Dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów wskazanych w uzasadnieniu niniejszej odpowiedzi na skargę, w postaci zawiadomienia z dnia 7 stycznia 2021 r. nr sprawy ZN.3137.1.62.74.2021 *na wykazanie, iż nowe stawki określone w uchwale Rady Miejskiej w Wieruszowie nr XX/154/2020 z dn. 26 lutego 2020 r. obowiązywały od dnia 1 stycznia 2021 r.*

Uzasadnienie

Uchwałą z dnia 26 lutego 2020 r. nr XX/154/2020 w sprawie ustalenia ryczałtowej stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, Rada Miejska w Wieruszowie na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 15, art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym oraz art. 6j ust. 3b, art. 6k ust. 1 pkt. 2 i ust 2-3 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, ustaliła w §1 ryczałtową stawkę opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od ww. nieruchomości w kwocie 150,00 zł i podwyższoną ryczałtową stawkę w kwocie 300,00 zł w przypadku gdy właściciel nie wypełnia obowiązku zbierania odpadów komunalnych w sposób selektywny. W §2 ustalono, iż utraciła moc wcześniej obowiązująca uchwała w tym zakresie. Zgodnie z § 3 ust. 1 uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym woj. łódzkiego i podlega podaniu do wiadomości publicznej poprzez wywieszenie na tablicy ogłoszeń w Urzędzie Miejskim w Wieruszowie oraz zamieszczeniu w Biuletynie Informacji Publicznej, zgodnie natomiast z § 3 ust. 2 powyższej uchwały, uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego i wchodzi w życie od 1 kwietnia 2020 r.

Powyższą uchwałą w części tj. w zakresie § 3 ust. 2 zaskarżył Prokurator Rejonowy w Wieluniu wnosząc o stwierdzenie nieważności uchwały w zaskarżonej części oraz zarzucając, iż została wydana z istotnym naruszeniem prawa, tj. art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. oraz art. 6j ust. 3b ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Podniesiono, iż rada gminy działając na podstawie ww. przepisu nie była uprawniona do wprowadzenia w trakcie roku kalendarzowego jakiegokolwiek stawki ryczałtowej opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi od nieruchomości, na których znajdują się domki letniskowe lub innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe odnoszącej się do roku, w którym uchwała została opublikowana z uwagi na roczny charakter tej opłaty.

W pierwszej kolejności wskazuję, że Rada Miejska w Wieruszowie zaprzecza wszelkim twierdzeniom skarżącej z wyjątkiem tych wyraźnie przyznanych.

Zgodnie z art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym na podstawie upoważnień ustawowych gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy. Zgodnie natomiast z art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych akty normatywne, zawierające przepisy powszechnie obowiązujące, ogłaszane w dziennikach urzędowych wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ich ogłoszenia, chyba że dany akt normatywny określi termin dłuższy. Stąd też Rada Miejska w Wieruszowie podjęła uchwałą nr XX/154/2020 gdzie w zaskarżonym § 3 ust. 2 uchwały ustaliła, iż ww. uchwała wchodzi w życie od 1 kwietnia 2020 r.

Odnosząc się do podnoszonej przez skarżącą argumentacji, Rada Miejska w Wieruszowie wyjaśnia, że nawet przyjmując, co do zasady, argumentację skarżącego, zwrócić uwagę należy na fakt, że zaskarżona uchwała dotyczy ryczałtowej stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi od domku letniskowego lub innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, i nawet zakładając, że uchwała ta w części dotyczy okresu przed podjęciem uchwały (co faktycznie nie miało miejsca, o czym w dalszej części odpowiedzi na skargę), nie oznacza jeszcze jej retroaktywnego działania. Należy podkreślić, że jakkolwiek stawka opłaty ma charakter roczny, to dotyczy nieruchomości wykorzystywanych jedynie przez część roku i z tego właśnie względu jest płaćta pod koniec danego roku (por. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 lipca 2016 r. sygn. akt: II FSK 958/16; wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z 28 kwietnia 2020 r., sygn. akt I SA/OI 213/20).

W analizowanej sprawie należy ponadto wziąć pod uwagę przepis art. 6m ust. 2a ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, zgodnie z którym w przypadku uchwalenia nowej stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi wójt, burmistrz lub prezydent miasta zawiadamia właściciela nieruchomości o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi wyliczonej jako iloczyn nowej stawki opłaty i danych podanych w deklaracji. W takim przypadku właściciel nieruchomości nie jest obowiązany do złożenia nowej deklaracji i uiszcza opłatę za gospodarowanie odpadami komunalnymi w wysokości podanej w zawiadomieniu. Zawiadomienie zawiera pouczenie, że stanowi podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego.

Właściciele nieruchomości „rekreacyjnych” otrzymują zawiadomienia o podwyższeniu opłaty i mają czas na wpłatę należności. Z powyższego względu jest to sytuacja odmienna od nakładania zwiększonych obowiązków podatkowych w trakcie roku, o których podatnik może się dowiedzieć z Dziennika Urzędowego, w analizowanym przypadku – Województwa łódzkiego. Analogiczne stanowisko zostało wyrażone w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 28 lipca 2016 r. sygn. akt II FSK 958/16 oraz w wyrokach: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z 8 stycznia 2019 r. sygn. akt I SA/Łd 527/18, WSA we Wrocławiu z 3 października 2018 r. sygn. akt III SA/Wr 165/18 oraz WSA w Gdańsku z 2 sierpnia 2017 r. sygn. akt I SA/Gd 1477/16, z których wprost wynika, że rada gminy nie złamała prawa ustalając ryczałtową, roczną stawkę za wywóz śmieci, nawet jeżeli wprowadziła ją dopiero w połowie roku.

Podkreślenia wymaga, iż zawiadomienia o zmianie wysokości stawek opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi dla nieruchomości, na których znajdują się domki letniskowe lub inne nieruchomości wykorzystywane na cele rekreacyjno-wypoczynkowe kierowano do zainteresowanych dopiero w 2021 roku. Tym samym właściciele tego „typu” nieruchomości, w roku 2020 nie byli obciążani zwiększoną stawką za gospodarowanie odpadami komunalnymi.

Dowód: zawiadomienie z dn. 7 stycznia 2021 r.

Stąd też skargę z dnia 29 grudnia 2021 r. należy uznać za bezzasadną, a tym samym podlegającą oddaleniu.

Mając na uwadze całość okoliczności wskazanych powyżej, wnoszę jak na wstępie.

.....

Załączniki:

- odpis skargi;
- zawiadomienie z dnia 7 stycznia 2021 r.;
- skarga z dnia 29 grudnia 2021 r. wraz z aktami sprawy.

Prokuratura Rejonowa w Wieluniu
ul. Kilińskiego 12
98-300 Wieluń

URZĄD MIEJSKI w Wieruszowie KANCLARIA OSOŁNA	
WPEŁNYŁO	03.01.2022
Nr rej.	Wieluń, 29.12.2021 r.
Ilość załączników.....	
podpis.....	

*Przepraszam
późno ale teraz
4.01.2022*

Sygn. 4226-0 Pa 31.2021

*Bo + 20
03.01.2022
proszę
o pomoc*

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi

ul. Piotrkowska 135

90-434 Łódź

za pośrednictwem:

Rady Miejskiej w Wieruszowie

Skarżący: Prokurator Rejonowy w Wieluniu, ul. Kilińskiego 12, 98-300 Wieluń

NIP 827-211-68-09, Regon 731646408

Organ: Rada Miejska w Wieruszowie, ul. Rynek 1-7, 98-400 Wieruszów

SKARGA

- I. Na podstawie art. 8 § 1, art. 50 § 1, art. 53 § 3 oraz art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj.: Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 ze zm.) – zwanej dalej: p.p.s.a., zaskarżam uchwałę nr XX/154/2020 Rady Miejskiej w Wieruszowie z dnia 26 lutego 2020 roku w sprawie ustalenia ryczałtowej stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe (Dz. U. Woj. Łódzkiego z 2020 r., poz. 1801) **w części, tj. w zakresie § 3 ust. 2;**
- II. Zaskarżonej uchwale zarzucam, iż została wydana z istotnym naruszeniem prawa, tj. art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. nr 78 poz. 483 ze zm., dalej: Konstytucja RP) oraz art. 6j ust. 3b ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2021 r., poz. 888 – dalej u. c. p. i. g.), albowiem rada gminy - działając na podstawie ww. przepisu ustawowego nie była uprawniona do wprowadzenia w trakcie roku kalendarzowego jakiegokolwiek stawki ryczałtowej opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi od nieruchomości, na których znajdują się domki letniskowe lub innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe odnoszącej się do roku, w którym uchwała została opublikowana z uwagi na roczny charakter tej opłaty;

- III. Na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. wnoszę o stwierdzenie nieważności uchwały w zaskarżonej części.

Uzasadnienie

Rada Miejska w Wieruszowie w dniu 26 lutego 2020 roku podjęła uchwałę nr XX/154/2020 Rady Miejskiej w Wieruszowie z dnia 26 lutego 2020 roku w sprawie ustalenia ryczałtowej stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe. Przedmiotowa uchwała została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego w dniu 19 marca 2020 roku (Dz. U. Woj. Łódzkiego z 2020 r., poz. 1801) i nie była przedmiotem rozstrzygnięcia nadzorczego Regionalnej Izby Obrachunkowej ani orzeczenia Sądu Administracyjnego.

Uchwałę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15, art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U z 2019 r., poz. 506) oraz art. 6j ust. 3b, art. 6k ust. 1 pkt 2 i ust. 2-3 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 2020).

Wg § 1 ust. 1 uchwały ustalono ryczałtową stawkę opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy, lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno – wypoczynkowe w wysokości 150,00 zł za rok. W § 1 ust. 2 uchwały ustalono podwyższoną ryczałtową stawkę opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok dla nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy, lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno – wypoczynkowe w wysokości 300,00 zł za rok, jeżeli właściciel nie wypełnia obowiązku zbierania odpadów komunalnych w sposób selektywny. W § 2 utraciła moc wcześniej obowiązująca uchwała w tym zakresie, natomiast w § 3 ust. 1 wskazano, że uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego oraz podaniu do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie na tablicy ogłoszeń w Urzędzie Miejskim w Wieruszowie oraz zamieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej. Końcowo w § 3 ust. 2 wskazano, że uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego i wchodzi w życie od 01 kwietnia 2020 r.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że przedmiotem kontroli sądu administracyjnego może być akt prawa miejscowego. Zgodnie z art. 3 § 1 pkt 5 p.p.s.a. w zw. z art. 1 p.p.s.a. sądy administracyjne właściwe są do kontroli zgodności z prawem uchwał organów jednostek samorządu terytorialnego oraz aktów organów administracji rządowej stanowiących przepisy prawa miejscowego. Sąd administracyjny, oceniając legalność zaskarżonej uchwały rady gminy, ocenia jej zgodność z prawem na podstawie przepisów prawa obowiązujących w dacie podejmowania tej uchwały.

Zgodnie z art. 87 ust. 2 Konstytucji RP akty prawa miejscowego są źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Zaliczenie aktu prawa miejscowego do źródeł prawa powszechnie obowiązującego skutkuje koniecznością odnoszenia do takiego aktu wszystkich zasad charakteryzujących tworzenie i obowiązywanie systemu źródeł prawa powszechnie obowiązującego. Jedną z podstawowych zasad jest zasada prymatu ustawy w hierarchii aktów

prawnych i zasada ustawowej delegacji do stanowienia przepisów prawa miejscowego. Zgodnie z art. 94 Konstytucji RP, organy samorządu terytorialnego ustanawiają akty prawa miejscowego na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. Ustawa określa też zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego.

Podstawę prawną do stanowienia gminnych aktów prawa miejscowego o charakterze wykonawczym stanowi w przypadku gminy art. 40 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn.: Dz. U. z 2020 r. poz. 713 ze zm. dalej - u.s.g.), z którego wynika, że gminie przysługuje prawo do stanowienia aktów prawa miejscowego na podstawie upoważnienia ustawowego.

Do cech aktów prawa miejscowego zalicza się:

- 1) oznaczenie adresata norm prawnych zawartych w takich aktach, pozostającego poza strukturą administracji. Jako źródła prawa powszechnie obowiązującego mogą one regulować postępowanie wszystkich kategorii adresatów (obywateli, organów, organizacji publicznych i prywatnych, przedsiębiorców). Akty prawa miejscowego są prawem dla wszystkich, którzy znajdują się w przewidzianej przez nie sytuacji. W praktyce oznacza to, że adresatami aktów prawa miejscowego są osoby będące mieszkańcami danej jednostki samorządu terytorialnego lub tylko przebywające na terenie jej działania;
- 2) terytorialny zasięg aktu prawa miejscowego. Obowiązują one tylko na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Z reguły ich zasięg pokrywa się z obszarem danej jednostki samorządu terytorialnego ale mogą być jednak także stanowione dla mniejszych terenów;
- 3) normatywny charakter. Zawierają one wypowiedzi wyznaczające adresatom pewien sposób zachowania się: mogą to być nakazy, zakazy lub uprawnienia. Akty o charakterze jedynie opisowym, ocennym czy też wyrażające jedynie postulaty - nie są aktami prawa miejscowego;
- 4) generalny i abstrakcyjny charakter norm prawnych zawartych w takich aktach. Charakter generalny mają te normy, które definiują adresata poprzez wskazanie cech, a nie poprzez wymienienie z nazwy. Abstrakcyjność normy wyraża się w tym, że nakazywane, zakazywane lub dozwolone zachowanie ma mieć miejsce w pewnych, z reguły powtarzalnych okolicznościach, nie zaś w jednej konkretnej sytuacji. Akty muszą być powtarzalne, nie mogą konsumować się przez jednorazowe zastosowanie (tak: *wyrok NSA z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. II GSK 387/13*).

Dalej wskazać należy, że zgodnie z art. 8 § 1 p.p.s.a. prokurator oraz Rzecznik Praw Obywatelskich mogą wziąć udział w każdym toczącym się postępowaniu, a także wnieść skargę, skargę kasacyjną, zażalenie oraz skargę o wznowienie postępowania, jeżeli według ich oceny wymagają tego ochrona praworządności lub praw człowieka i obywatela. W takim przypadku przysługują im prawa strony.

Z treści przytoczonego przepisu wynika zatem, że prokurator i Rzecznik Praw Obywatelskich nie działają w sprawie we własnym interesie, lecz w interesie ogólnym - ochrony praworządności lub praw człowieka i obywatela. Oznacza to, że decyzja prokuratora o udziale w postępowaniu przed sądem administracyjnym należy wyłącznie do tego podmiotu. Jej słuszność nie podlega ocenie sądu.

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2021 r., poz. 66 ze zm.), zadaniem prokuratury jest w szczególności strzeżenie praworządności. W postępowaniu sądoadministracyjnym prokurator realizuje zadania

w zakresie ochrony praworządności, uczestnicząc w tym postępowaniu na podstawie art. 8 i korzystając z uprawnień i instytucji procesowych przewidzianych w tym przepisie.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że do skargi prokuratora nie mają zastosowania ograniczenia wynikające z art. 101 ust. 1 u.s.g. Przepis ten stanowi, że każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - zaskarżyć uchwałą lub zarządzenie do sądu administracyjnego. Legitymacja prokuratora do wniesienia skargi do sądu administracyjnego nie jest ograniczona przesłankami materialnoprawnymi. Prokurator wnosi skargę w sprawie dotyczącej interesów innych osób i jedyną podstawą jego legitymacji skargowej jest ochrona obiektywnego porządku prawnego. Nie ma więc w tym przypadku konieczności wykazania naruszenia interesu prawnego określonej jednostki lub interesu społecznego (por. *wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 października 2006 r., sygn. akt I OSK 978/06*).

Dokonując natomiast oceny legalności zaskarżonej uchwały należy zwrócić uwagę na zasadę praworządności wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP. Wymaga ona, aby materia regulowana wydanym aktem prawa wynikała z upoważnienia ustawowego, nie przekraczała zakresu tego upoważnienia, ale także realizowała wszystkie obowiązki z upoważnienia tego wynikające.

W judykaturze podkreśla się, iż za istotne naruszenie prawa, będące podstawą do stwierdzenia nieważności aktu, uznaje się takiego rodzaju naruszenia prawa jak: podjęcie uchwały przez organ niewłaściwy, brak podstawy do podjęcia uchwały określonej treści, niewłaściwe zastosowanie przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały, naruszenie procedury podjęcia uchwały (por. *wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 lutego 1998 r., sygn. akt II SA/Wr 1459/97, Lex nr 33805; z dnia 8 lutego 1996 r., sygn. akt SA/Gd 327/95, Lex nr 25639*).

Analiza treści skarżonej uchwały w prowadzi do wniosku, iż w zakresie § 3 ust. 2

uchwała ta jest sprzeczna z art. 6j ust. 3b ustawy o z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Zgodnie bowiem ze wskazanym artykułem w przypadku nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy, lub innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, rada gminy uchwała ryczałtową stawkę opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi nie wyższą niż 10% przeciętnego miesięcznego dochodu rozporządzanego na 1 osobę ogółem - za rok od nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy, lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe.

W tym miejscu należy wskazać, iż zgodnie z art. 6h u.c.p.i.g., właściciele nieruchomości, o których mowa w art. 6c, są obowiązani ponosić na rzecz gminy, na terenie której są położone ich nieruchomości, opłatę za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Zgodnie z art. 6i ust. 1 pkt 3 powołanego aktu, obowiązek ponoszenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi powstaje: w przypadku nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy, i innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe - za rok bez względu na długość okresu korzystania z nieruchomości.

Z przytoczonych przepisów wynika, że opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi w przypadku nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy, i innej

nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe ma charakter roczny. Opłata ta należna jest bowiem za cały rok, niezależnie od długości okresu korzystania z nieruchomości.

Odwołując się w tym miejscu do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 15 lipca 2013 r., K 7/12 należy wskazać, że w dotychczasowym orzecznictwie wskazywano, że nie jest w zasadzie dopuszczalne dokonywanie zmian obciążeń podatkowych w ciągu roku podatkowego (tak: *orzeczenie TK z 29 marca 1994 r., sygn. K 13/93, OTK w 1994 r., cz. I, poz. 6, s. 49-50*). Zmiany takie, gdy chodzi o podatki rozliczane w skali rocznej powinny wchodzić w życie przynajmniej na miesiąc przed końcem poprzedniego roku podatkowego (tak: *wyrok z 25 listopada 1997 r., sygn. K 26/97 oraz orzeczenie z 28 grudnia 1995 r., sygn. K 28/95, OTK ZU nr 3/1995, poz. 21, s. 204-205*). Zakaz wprowadzania zmian w prawie podatkowym w czasie trwania roku podatkowego jest traktowany jako uszczegółowienie w odniesieniu do prawa daninowego zasady zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz ochrony bezpieczeństwa prawnego. Zakaz zmian w trakcie roku podatkowego jest "zabezpieczeniem możliwości rozporządzania przez jednostkę swoimi interesami życiowymi przy uwzględnieniu regulacji podatkowych opublikowanych i znanych podatnikowi jeszcze przed rozpoczęciem roku podatkowego" (*wyrok TK z 25 kwietnia 2001 r., sygn. K 13/01*). Jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 15 lutego 2005 r., sygn. K 48/04: "Każdy podatnik, bez względu na uzyskiwane dochody, ma prawo wiedzieć odpowiednio wcześniej, jak ukształtowany zostanie jego obowiązek podatkowy w następnym roku" (*OTK ZU nr 2/A/2005, poz. 15*). Nie ulega zatem wątpliwości, że zakaz zmian prawnych w czasie trwania roku podatkowego odnosi się nie tylko do podatku dochodowego od osób fizycznych, który jest typowym podatkiem rozliczanym w skali rocznej, ale także do wszystkich "innych podatków, w których wymiar podatku dokonywany jest za okresy roczne" (tak: *wyrok TK z 15.02.2005 r. o sygn. K 48/04*). W orzecznictwie TK brak jest wprowadzenia ogólnej definicji pojęcia "podatku rozliczanego w skali rocznej", jednakże przyjmuje się, iż ze względu na sposób rozliczania takiego podatku podatnik nie powinien być zaskakiwany zmianami w trakcie trwania roku podatkowego, z reguły zbieżnego z rokiem kalendarzowym.

Odwołując się dalej do wyroku TK z 15 lipca 2013 r., K 7/12 podkreślić należy, że zakaz dokonywania zmian prawnych w czasie trwania roku podatkowego z uwagi na swoją treść i funkcję dotyczy zarówno podatków jak i analogicznie także niepodatkowych danin publicznych, których wymiar dokonuje się w okresie rocznym - roku podatkowego (daninowego). W tym kontekście należy wskazać, że z dotychczasowego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego jednoznacznie wynika, że opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi jest daniną publiczną w konstytucyjnym rozumieniu (tak: *wyrok TK z 28 listopada 2013 r., K 17/12 pkt 3.3*).

Jak wskazał natomiast Naczelny Sąd Administracyjny z uzasadnieniem wyroku z dnia 24 marca 2021 roku, sygn. III FSK 2334/21 istota ryczałtowej stawki opłaty jest ściśle powiązana z ostatnią z umownie nazwanych składowych a zatem okresem, na jaki jest ona ustalana. Ryczałtowa stawka tej opłaty jest zatem ustalana za rok. Takie normatywne wyrażenie, gdzie ustawodawca odnosi się do ustalenia ryczałtowej stawki opłaty "za rok" nie można rozumieć w taki sposób, że z uwagi na wprowadzenie mechanizmu ryczałtu można w dowolnym okresie danego roku ustalać tę stawkę opłaty. Nie można bowiem w szczególności jako uzasadnienie takiego poglądu wskazywać na sformułowanie odnoszące

się do ustalenia "za rok" w odróżnieniu do ustalenia "na rok". Przy zastosowaniu zatem obu wyrażeni należałoby przyjąć konieczność wprowadzenia stawki ryczałtowej obejmującej cały rok, a więc bez możliwości jej ustalenia, czy też podwyższenia w trakcie roku. Nie ma przy tym znaczenia dla przyjęcia takiego sposobu wykładni tej regulacji, że termin płatności opłaty przypada przykładowo na drugą połowę roku. W ramach kształtu normatywnego art. 6j ust. 3b u.s.p.g. ustawodawca nie wskazuje bowiem na termin płatności.

W orzecznictwie podkreślono, iż przepis art. 6j ust. 3b u.p.c.g. jest na tyle precyzyjny, jasny i jednoznaczny w swojej wypowiedzi, że żadną miarą z jego treści nie można wyprowadzić wniosku o istnieniu podstaw do wprowadzenia opłaty w trakcie roku kalendarzowego (tak: *wyrok NSA z dnia 18 maja 2021 r., III FSK 2433/21*).

Tymczasem zgodnie z § 3 ust. 2 zakwestionowanej uchwały przepis regulujący wysokość opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi należnej od wskazanych nieruchomości wszedł w życie 01 kwietnia 2020 roku, a więc w trakcie roku podatkowego (daninowego). Wyjaśnić w tym miejscu należy, że regulacje u.c.p.i.g. nie zawierają postanowień normujących od kiedy do kiedy trwa rok podatkowy (daninowy). Zgodnie jednak z art. 6q ust. 1 u.c.p.i.g., w sprawach dotyczących opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi stosuje się przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (...). W świetle zaś art. 11 powołanego ostatnio aktu, rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy, chyba że ustawa podatkowa stanowi inaczej.

Mając na względzie powyższe okoliczności zaskarżenie uchwały w powołanym zakresie jest w pełni uzasadnione. Stwierdzenie nieważności uchwały w części obejmującej § 3 ust. 2 jest niezbędne dla przywrócenia stanu zgodnego z obowiązującym prawem. Jednocześnie wyeliminowanie wskazanego zapisu uchwały nie będzie wpływać na jej integralność, co sprawia, iż może ona w sposób prawidłowy nadal funkcjonować w obrocie prawnym.

Ze względu na wskazane okoliczności wnoszę, jak w *petitum* skargi.

ASESOR
Prokuratury Rejonowej w Wieluniu
Adrianna Bochwińska

Załącznik:
- odpis skargi

Wieluń, 29.12.2021 r.

Sygn. 4226-0 Pa 31.2021

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi

ul. Piotrkowska 135

90-434 Łódź

za pośrednictwem:

Rady Miejskiej w Wieruszowie

Skarżący: Prokurator Rejonowy w Wieluniu, ul. Kilińskiego 12, 98-300 Wieluń

NIP 827-211-68-09, Regon 731646408

Organ: Rada Miejska w Wieruszowie, ul. Rynek 1-7, 98-400 Wieruszów

SKARGA

- I. Na podstawie art. 8 § 1, art. 50 § 1, art. 53 § 3 oraz art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj.: Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 ze zm.) – zwanej dalej: p.p.s.a., zaskarżam uchwałę nr XX/154/2020 Rady Miejskiej w Wieruszowie z dnia 26 lutego 2020 roku w sprawie ustalenia ryczałtowej stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe (Dz. U. Woj. Łódzkiego z 2020 r., poz. 1801) **w części, tj. w zakresie § 3 ust. 2;**
- II. Zaskarżonej uchwale zarzucam, iż została wydana z istotnym naruszeniem prawa, tj. art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. nr 78 poz. 483 ze zm., dalej: Konstytucja RP) oraz art. 6j ust. 3b ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2021 r., poz. 888 – dalej u. c. p. i. g.), albowiem rada gminy - działając na podstawie ww. przepisu ustawowego nie była uprawniona do wprowadzenia w trakcie roku kalendarzowego jakiegokolwiek stawki ryczałtowej opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi od nieruchomości, na których znajdują się domki letniskowe lub innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe odnoszącej się do roku, w którym uchwała została opublikowana z uwagi na roczny charakter tej opłaty;

- III. Na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. wnoszę o stwierdzenie nieważności uchwały w zaskarżonej części.

Uzasadnienie

Rada Miejska w Wieruszowie w dniu 26 lutego 2020 roku podjęła uchwałę nr XX/154/2020 Rady Miejskiej w Wieruszowie z dnia 26 lutego 2020 roku w sprawie ustalenia ryczałtowej stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe. Przedmiotowa uchwała została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego w dniu 19 marca 2020 roku (Dz. U. Woj. Łódzkiego z 2020 r., poz. 1801) i nie była przedmiotem rozstrzygnięcia nadzorczego Regionalnej Izby Obrachunkowej ani orzeczenia Sądu Administracyjnego.

Uchwałę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15, art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U z 2019 r., poz. 506) oraz art. 6j ust. 3b, art. 6k ust. 1 pkt 2 i ust. 2-3 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 2020).

Wg § 1 ust. 1 uchwały ustalono ryczałtową stawkę opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy, lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno – wypoczynkowe w wysokości 150,00 zł za rok. W § 1 ust. 2 uchwały ustalono podwyższoną ryczałtową stawkę opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok dla nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy, lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno – wypoczynkowe w wysokości 300,00 zł za rok, jeżeli właściciel nie wypełnia obowiązku zbierania odpadów komunalnych w sposób selektywny. W § 2 utraciła moc wcześniej obowiązująca uchwała w tym zakresie, natomiast w § 3 ust. 1 wskazano, że uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego oraz podaniu do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie na tablicy ogłoszeń w Urzędzie Miejskim w Wieruszowie oraz zamieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej. Końcowo w § 3 ust. 2 wskazano, że uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego i wchodzi w życie od 01 kwietnia 2020 r.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że przedmiotem kontroli sądu administracyjnego może być akt prawa miejscowego. Zgodnie z art. 3 § 1 pkt 5 p.p.s.a. w zw. z art. 1 p.p.s.a. sądy administracyjne właściwe są do kontroli zgodności z prawem uchwał organów jednostek samorządu terytorialnego oraz aktów organów administracji rządowej stanowiących przepisy prawa miejscowego. Sąd administracyjny, oceniając legalność zaskarżonej uchwały rady gminy, ocenia jej zgodność z prawem na podstawie przepisów prawa obowiązujących w dacie podejmowania tej uchwały.

Zgodnie z art. 87 ust. 2 Konstytucji RP akty prawa miejscowego są źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Zaliczenie aktu prawa miejscowego do źródeł prawa powszechnie obowiązującego skutkuje koniecznością odnoszenia do takiego aktu wszystkich zasad charakteryzujących tworzenie i obowiązywanie systemu źródeł prawa powszechnie obowiązującego. Jedną z podstawowych zasad jest zasada prymatu ustawy w hierarchii aktów

prawnych i zasada ustawowej delegacji do stanowienia przepisów prawa miejscowego. Zgodnie z art. 94 Konstytucji RP, organy samorządu terytorialnego ustanawiają akty prawa miejscowego na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. Ustawa określa też zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego.

Podstawę prawną do stanowienia gminnych aktów prawa miejscowego o charakterze wykonawczym stanowi w przypadku gminy art. 40 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn.: Dz. U. z 2020 r. poz. 713 ze zm. dalej - u.s.g.), z którego wynika, że gminie przysługuje prawo do stanowienia aktów prawa miejscowego na podstawie upoważnienia ustawowego.

Do cech aktów prawa miejscowego zalicza się:

- 1) oznaczenie adresata norm prawnych zawartych w takich aktach, pozostającego poza strukturą administracji. Jako źródła prawa powszechnie obowiązującego mogą one regulować postępowanie wszystkich kategorii adresatów (obywateli, organów, organizacji publicznych i prywatnych, przedsiębiorców). Akty prawa miejscowego są prawem dla wszystkich, którzy znajdują się w przewidzianej przez nie sytuacji. W praktyce oznacza to, że adresatami aktów prawa miejscowego są osoby będące mieszkańcami danej jednostki samorządu terytorialnego lub tylko przebywające na terenie jej działania;
- 2) terytorialny zasięg aktu prawa miejscowego. Obowiązują one tylko na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Z reguły ich zasięg pokrywa się z obszarem danej jednostki samorządu terytorialnego ale mogą być jednak także stanowione dla mniejszych terenów;
- 3) normatywny charakter. Zawierają one wypowiedzi wyznaczające adresatom pewien sposób zachowania się: mogą to być nakazy, zakazy lub uprawnienia. Akty o charakterze jedynie opisowym, ocennym czy też wyrażające jedynie postulaty - nie są aktami prawa miejscowego;
- 4) generalny i abstrakcyjny charakter norm prawnych zawartych w takich aktach. Charakter generalny mają te normy, które definiują adresata poprzez wskazanie cech, a nie poprzez wymienienie z nazwy. Abstrakcyjność normy wyraża się w tym, że nakazywane, zakazywane lub dozwolone zachowanie ma mieć miejsce w pewnych, z reguły powtarzalnych okolicznościach, nie zaś w jednej konkretnej sytuacji. Akty muszą być powtarzalne, nie mogą konsumować się przez jednorazowe zastosowanie (tak: *wyrok NSA z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. II GSK 387/13*).

Dalej wskazać należy, że zgodnie z art. 8 § 1 p.p.s.a. prokurator oraz Rzecznik Praw Obywatelskich mogą wziąć udział w każdym toczącym się postępowaniu, a także wnieść skargę, skargę kasacyjną, zażalenie oraz skargę o wznowienie postępowania, jeżeli według ich oceny wymagają tego ochrona praworządności lub praw człowieka i obywatela. W takim przypadku przysługują im prawa strony.

Z treści przytoczonego przepisu wynika zatem, że prokurator i Rzecznik Praw Obywatelskich nie działają w sprawie we własnym interesie, lecz w interesie ogólnym - ochrony praworządności lub praw człowieka i obywatela. Oznacza to, że decyzja prokuratora o udziale w postępowaniu przed sądem administracyjnym należy wyłącznie do tego podmiotu. Jej słuszność nie podlega ocenie sądu.

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2021 r., poz. 66 ze zm.), zadaniem prokuratury jest w szczególności strzeżenie praworządności. W postępowaniu sądownoadministracyjnym prokurator realizuje zadania

w zakresie ochrony praworządności, uczestnicząc w tym postępowaniu na podstawie art. 8 i korzystając z uprawnień i instytucji procesowych przewidzianych w tym przepisie.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że do skargi prokuratora nie mają zastosowania ograniczenia wynikające z art. 101 ust. 1 u.s.g. Przepis ten stanowi, że każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego. Legitymacja prokuratora do wniesienia skargi do sądu administracyjnego nie jest ograniczona przesłankami materialnoprawnymi. Prokurator wnosi skargę w sprawie dotyczącej interesów innych osób i jedyną podstawą jego legitymacji skargowej jest ochrona obiektywnego porządku prawnego. Nie ma więc w tym przypadku konieczności wykazania naruszenia interesu prawnego określonej jednostki lub interesu społecznego (por. *wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 października 2006 r., sygn. akt I OSK 978/06*).

Dokonując natomiast oceny legalności zaskarżonej uchwały należy zwrócić uwagę na zasadę praworządności wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP. Wymaga ona, aby materia regulowana wydanym aktem prawa wynikała z upoważnienia ustawowego, nie przekraczała zakresu tego upoważnienia, ale także realizowała wszystkie obowiązki z upoważnienia tego wynikające.

W judykaturze podkreśla się, iż za istotne naruszenie prawa, będące podstawą do stwierdzenia nieważności aktu, uznaje się takiego rodzaju naruszenia prawa jak: podjęcie uchwały przez organ niewłaściwy, brak podstawy do podjęcia uchwały określonej treści, niewłaściwe zastosowanie przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały, naruszenie procedury podjęcia uchwały (por. *wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 lutego 1998 r., sygn. akt II SA/Wr 1459/97, Lex nr 33805; z dnia 8 lutego 1996 r., sygn. akt SA/Gd 327/95, Lex nr 25639*).

Analiza treści skarżonej uchwały w prowadzi do wniosku, iż w zakresie § 3 ust. 2

uchwała ta jest spreczna z art. 6j ust. 3b ustawy o z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Zgodnie bowiem ze wskazanym artykułem w przypadku nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy, lub innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe, rada gminy uchwała ryczałtową stawkę opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi nie wyższą niż 10% przeciętnego miesięcznego dochodu rozporządzanego na 1 osobę ogółem - za rok od nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy, lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe.

W tym miejscu należy wskazać, iż zgodnie z art. 6h u.c.p.i.g., właściciele nieruchomości, o których mowa w art. 6c, są obowiązani ponosić na rzecz gminy, na terenie której są położone ich nieruchomości, opłatę za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Zgodnie z art. 6i ust. 1 pkt 3 powołanego aktu, obowiązek ponoszenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi powstaje: w przypadku nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy, i innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe - za rok bez względu na długość okresu korzystania z nieruchomości.

Z przytoczonych przepisów wynika, że opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi w przypadku nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy, i innej

nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe ma charakter roczny. Opłata ta należna jest bowiem za cały rok, niezależnie od długości okresu korzystania z nieruchomości.

Odwołując się w tym miejscu do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 15 lipca 2013 r., K 7/12 należy wskazać, że w dotychczasowym orzecznictwie wskazywano, że nie jest w zasadzie dopuszczalne dokonywanie zmian obciążeń podatkowych w ciągu roku podatkowego (tak: *orzeczenie TK z 29 marca 1994 r., sygn. K 13/93, OTK w 1994 r., cz. I, poz. 6, s. 49-50*). Zmiany takie, gdy chodzi o podatki rozliczane w skali rocznej powinny wchodzić w życie przynajmniej na miesiąc przed końcem poprzedniego roku podatkowego (tak: *wyrok z 25 listopada 1997 r., sygn. K 26/97 oraz orzeczenie z 28 grudnia 1995 r., sygn. K 28/95, OTK ZU nr 3/1995, poz. 21, s. 204-205*). Zakaz wprowadzania zmian w prawie podatkowym w czasie trwania roku podatkowego jest traktowany jako uszczegółowienie w odniesieniu do prawa daninowego zasady zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz ochrony bezpieczeństwa prawnego. Zakaz zmian w trakcie roku podatkowego jest "zabezpieczeniem możliwości rozporządzania przez jednostkę swoimi interesami życiowymi przy uwzględnieniu regulacji podatkowych opublikowanych i znanych podatnikowi jeszcze przed rozpoczęciem roku podatkowego" (*wyrok TK z 25 kwietnia 2001 r., sygn. K 13/01*). Jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 15 lutego 2005 r., sygn. K 48/04: "Każdy podatnik, bez względu na uzyskiwane dochody, ma prawo wiedzieć odpowiednio wcześniej, jak ukształtowany zostanie jego obowiązek podatkowy w następnym roku" (*OTK ZU nr 2/A/2005, poz. 15*). Nie ulega zatem wątpliwości, że zakaz zmian prawnych w czasie trwania roku podatkowego odnosi się nie tylko do podatku dochodowego od osób fizycznych, który jest typowym podatkiem rozliczanym w skali rocznej, ale także do wszystkich "innych podatków, w których wymiar podatku dokonywany jest za okresy roczne" (tak: *wyrok TK z 15.02.2005 r. o sygn. K 48/04*). W orzecznictwie TK brak jest wprawdzie ogólnej definicji pojęcia "podatku rozliczanego w skali rocznej", jednakże przyjmuje się, iż ze względu na sposób rozliczania takiego podatku podatnik nie powinien być zaskakiwany zmianami w trakcie trwania roku podatkowego, z reguły zbieżnego z rokiem kalendarzowym.

Odwołując się dalej do wyroku TK z 15 lipca 2013 r., K 7/12 podkreślić należy, że zakaz dokonywania zmian prawnych w czasie trwania roku podatkowego z uwagi na swoją treść i funkcję dotyczy zarówno podatków jak i analogicznie także niepodatkowych danin publicznych, których wymiar dokonuje się w okresie rocznym - roku podatkowego (daninowego). W tym kontekście należy wskazać, że z dotychczasowego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego jednoznacznie wynika, że opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi jest daniną publiczną w konstytucyjnym rozumieniu (tak: *wyrok TK z 28 listopada 2013 r., K 17/12 pkt 3.3*).

Jak wskazał natomiast Naczelny Sąd Administracyjny z uzasadnieniem wyroku z dnia 24 marca 2021 roku, sygn. III FSK 2334/21 istota ryczałtowej stawki opłaty jest ściśle powiązana z ostatnią z umownie nazwanych składowych a zatem okresem, na jaki jest ona ustalana. Ryczałtowa stawka tej opłaty jest zatem ustalana za rok. Takie normatywne wyrażenie, gdzie ustawodawca odnosi się do ustalenia ryczałtowej stawki opłaty "za rok" nie można rozumieć w taki sposób, że z uwagi na wprowadzenie mechanizmu ryczałtu można w dowolnym okresie danego roku ustalać tę stawkę opłaty. Nie można bowiem w szczególności jako uzasadnienie takiego poglądu wskazywać na sformułowanie odnoszące

się do ustalenia "za rok" w odróżnieniu do ustalenia "na rok". Przy zastosowaniu zatem obu wyrażen należałoby przyjąć konieczność wprowadzenia stawki ryczałtowej obejmującej cały rok, a więc bez możliwości jej ustalenia, czy też podwyższenia w trakcie roku. Nie ma przy tym znaczenia dla przyjęcia takiego sposobu wykładni tej regulacji, że termin płatności opłaty przypada przykładowo na drugą połowę roku. W ramach kształtu normatywnego art. 6j ust. 3b u.s.p.g. ustawodawca nie wskazuje bowiem na termin płatności.

W orzecznictwie podkreślono, iż przepis art. 6j ust. 3b u.p.c.g. jest na tyle precyzyjny, jasny i jednoznaczny w swojej wypowiedzi, że żadną miarą z jego treści nie można wyprowadzić wniosku o istnieniu podstaw do wprowadzenia opłaty w trakcie roku kalendarzowego (tak: *wyrok NSA z dnia 18 maja 2021 r., III FSK 2433/21*).

Tymczasem zgodnie z § 3 ust. 2 zakwestionowanej uchwały przepis regulujący wysokość opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi należnej od wskazanych nieruchomości wszedł w życie 01 kwietnia 2020 roku, a więc w trakcie roku podatkowego (daninowego). Wyjaśnić w tym miejscu należy, że regulacje u.c.p.i.g. nie zawierają postanowień normujących od kiedy do kiedy trwa rok podatkowy (daninowy). Zgodnie jednak z art. 6q ust. 1 u.c.p.i.g., w sprawach dotyczących opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi stosuje się przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (...). W świetle zaś art. 11 powołanego ostatnio aktu, rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy, chyba że ustawa podatkowa stanowi inaczej.

Mając na względzie powyższe okoliczności zaskarżenie uchwały w powołanym zakresie jest w pełni uzasadnione. Stwierdzenie nieważności uchwały w części obejmującej § 3 ust. 2 jest niezbędne dla przywrócenia stanu zgodnego z obowiązującym prawem. Jednocześnie wyeliminowanie wskazanego zapisu uchwały nie będzie wpływać na jej integralność, co sprawia, iż może ona w sposób prawidłowy nadal funkcjonować w obrocie prawnym.

Ze względu na wskazane okoliczności wnoszę, jak w *petitum* skargi.

ASESOR
Prokuratury Rejonowej w Wieluniu
Adrianna Bochwińska

Załącznik:
- odpis skargi

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO

Łódź, dnia 19 marca 2020 r.

Poz. 1801

UCHWAŁA NR XX/154/2020 RADY MIEJSKIEJ W WIERUSZOWIE

z dnia 26 lutego 2020 r.

w sprawie ustalenia ryczałtowej stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe

Na podstawie art. 18 ust 2 pkt 15, art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j.: Dz. U. z 2019 r. poz. 506) oraz art. 6j ust. 3b, art. 6k ust. 1 pkt 2 i ust 2-3 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j.: Dz.U z 2019 r. poz. 2020) oraz Rada Miejska w Wieruszowie uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się ryczałtową stawkę opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe w wysokości 150,00 zł.

2. Ustala się podwyższoną ryczałtową stawkę opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe w wysokości 300,00 zł, jeżeli właściciel nie wypełnia obowiązku zbierania odpadów komunalnych w sposób selektywny.

§ 2. Traci moc uchwałą nr XIV/88/2015 Rady Miejskiej w Wieruszowie z dnia 28 sierpnia 2015 r. w sprawie ustalenia ryczałtowej stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od domku letniskowego lub innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe. (Dz. Urz. Woj. Łódz. z 2015 poz. 3657).

§ 3. 1. Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego oraz podaniu do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie na tablicy ogłoszeń w Urzędzie Miejskim w Wieruszowie oraz zamieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej.

2. Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego i wchodzi w życie od 1 kwietnia 2020 r.

Przewodniczący Rady

Adam Śpigiel

Wieruszów, dnia 07-01-2021 r.

Nr sprawy: ZN.3137.1.6276.2021

CHRASTEK KATARZYNA
KALISZ PODMIEJSKA 27 /61
62-800 KALISZ

ZAWIADOMIENIE

O ZMIANIE WYSOKOŚCI STAWEK OPŁAT ZA GOSPODAROWANIE ODPADAMI KOMUNALNYMI DLA NIERUCHOMOŚCI, NA KTÓRYCH ZNAJDUJĄ SIĘ DOMKI LETNISKOWE LUB INNE NIERUCHOMOŚCI WYKORZYSTYWANE NA CELE REKREACYJNO-WYPOCZYNKOWE

Burmistrz Wieruszowa działając na podstawie art. 6m ust. 2a ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2020 roku poz. 1439) zawiadamia, że Rada Miejska w Wieruszowie w dniu 26 lutego 2020 r. podjęła uchwałę nr XX/154/2020 w sprawie ustalenia ryczałtowej stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno- wypoczynkowe (Dziennik Urzędowy Województwa Łódzkiego z dnia 19 marca 2020 r. poz. 1801).

Nowe stawki opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi obowiązują od **1 stycznia 2021 r.** i wynoszą:

- ryczałtowa stawka opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi dla nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy lub inna nieruchomość wykorzystywana na cele rekreacyjno – wypoczynkowe wynosi **150,00 zł. rocznie**,
- podwyższona stawka opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi dla nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy lub inna nieruchomość wykorzystywana na cele rekreacyjno-wypoczynkowe w przypadku gdy właściciel nie wypełnia obowiązku zbierania odpadów komunalnych w sposób selektywny wynosi **300,00 zł rocznie**.

W związku z powyższym, począwszy **od dnia 1 stycznia 2021 r.**, wysokość opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, dotycząca nieruchomości położonej pod adresem :

WIERUSZÓW MIRKOWSKA 28 G1,

wynosi: **150,00 zł na rok** i została ustalona jako iloczyn nowej stawki opłaty i liczby domków letniskowych lub innych nieruchomości wykorzystywanych na cele rekreacyjno – wypoczynkowe wynikających ze złożonej deklaracji.

TERMIN WNOŚZENIA OPŁATY

Zgodnie z § 1 ust. 2 uchwały nr XIV/90/2015 Rady Miejskiej w Wieruszowie z 28 sierpnia 2015 r. w sprawie określenia terminu, częstotliwości i trybu uiszczania opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, roczną zryczałtowaną opłatę właściciele nieruchomości są obowiązani uiścić z góry bez uprzedniego wezwania do dnia 31 grudnia za dany rok kalendarzowy.

Opłatę należy uiszczać na dotychczasowy indywidualny numer rachunku bankowego, który pozostaje bez zmian.

UZASADNIENIE

Stosownie do treści art. 6m ust. 2a ustawy o utrzymaniu porządku i czystości w gminach, w przypadku uchwalenia nowej stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi wójt, burmistrz lub prezydent miasta zawiadamia właściciela nieruchomości o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi wyliczonej jako iloczyn nowej stawki opłaty i danych podanych w deklaracji. W takim przypadku właściciel nieruchomości nie jest obowiązany do złożenia nowej deklaracji i uiszcza opłatę za gospodarowanie odpadami komunalnym w wysokości podanej w zawiadomieniu.

Niniejsze zawiadomienie stanowi podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego.

BURMISTRZ

Rafał Przybył

UZASADNIENIE

W dniu 29 grudnia 2021 r. do Rady Miejskiej w Wieruszowie wpłynęło pismo Prokuratora Rejonowego w Wieluniu, w którym prokurator wnosi za pośrednictwem Rady Miejskiej w Wieruszowie skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi na uchwałę NR XX/154/2020 Rady Miejskiej w Wieruszowie z dnia 26 lutego 2020 r. w sprawie ustalenia ryczałtowej stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za rok od nieruchomości, na której znajduje się domek letniskowy lub od innej nieruchomości wykorzystywanej na cele rekreacyjno-wypoczynkowe.

Zgodnie z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm.) organ, którego działanie jest przedmiotem skargi, (w przedmiotowej sprawie organem tym jest Rada Miejska w Wieruszowie), przekazuje skargę sądowi wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę w terminie 30 dni od dnia wniesienia.

W świetle powyższego zasadne jest przekazanie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, ul. Piotrkowska 135, 98-434 Łódź.